

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou ve věci

žalobce: **Ing. D. N., Ph. D.**

zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Fialou
sídlem Novodvorská 667, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024 č. j. MSK 87328/2024, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou krajskému soudu dne 17. 9. 2024 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024 č. j. MSK 87328/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 20. 5. 2024 č. j. MMFM 96555/2024 ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 5. 1. 2024 ve 14:20 hodin ve Frýdku-Místku na ul. Frýdlantská u domu č. p. 621 řídil motorové vozidlo tov. zn. Range Rover, RZ X a při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení.

2. Žalobce v žalobě uvedl tyto žalobní body:

- 1) Správní řízení probíhalo v době žalobcova prokázaného pobytu v zahraničí, doručování proto probíhalo fikcí. Neprodleně po návratu ze zahraničí se žalobce dostavil ke správnímu orgánu I. stupně, kde mu bylo sděleno, že o věci již bylo rozhodnuto, jakož i to, že si může proti tomuto rozhodnutí podat odvolání. Žalobce nebyl správním orgánem I. stupně poučen, že může požádat o prominutí zmeškání úkonu dle § 24 a § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
- 2) Svědek M. (spolujezdec) a svědek S. (řidič) se mýlí, pokud shodně uvádějí, že na vzdálenost 3 metrů, po dobu 5 sekund, při udávané rychlosti vozidel, měli vidět, že žalobce drží v pravé ruce telefon v hnědém obalu s dotykovým displejem. Žalobce má v autě handsfree, a proto nemá důvod manipulovat s telefonem. Žalobce uvedl, že je kardiak se srdeční vadou a stresující situace pro něj mohou mít fatální následek, proto nechtěl řešit situaci na místě a pouze sdělil, že přestupek neuznává. Kdyby přestupek spáchal, vyřešil by situaci zaplacením pokuty na místě. Podle žalobce je třeba vyhodnotit výhledové možnosti policistů, ztmavení oken a jejich odlesk, výškový rozdíl vozidel, krátkost okamžiku vzájemné protijízdy vozidel a také podobnost mobilního telefonu a peněženky. Žalovaný upřel žalobci právo na obhajobu, a to za situace, kdy proti slovu žalobce vystupují v podstatě stejně shodně dva zakročující policisté. Dle tvrzení žalobce žalovaný své rozhodnutí postavil výhradně na svědeckých výpovědích policistů a nehodnotil další skutečnosti, tvrzení žalobce, námitky a další důkazy. Žalobce zpochybnil, zda policisté mohli spatřit to, co uvedli, za daný čas a v dané rychlosti protijedoucích vozidel. Policisté popsali, že mobilní telefon byl v hnědém pouzdře a byl dotykový, pokud však policisté viděli dotykový displej, nemohli vidět jeho hnědý obal, protože pokud se otevře obal, překloupí se na zadní část mobilního telefonu a odryje se dotykový displej. Teoreticky tak mohli vidět buď jedno nebo druhé. Žalobce má silné pochybnosti o tom, co policisté ve skutečnosti pozorovali.
3. Žalovaný ve svém vyjádření v podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že vina žalobce za přestupek byla bez důvodných pochybností prokázána. Správní orgán nebyl povinen poskytnout žalobci poučení ohledně možnosti podat žádost o prominutí zmeškání úkonu. Bylo na žalobci zajistit si doručovací poměry takovým způsobem, aby mohl být řádně obeznámen o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání. Je na žalobci, aby si střežil svá práva a svých práv se případně v této souvislosti domáhal. Žalobce si také mohl zvolit zmocněnce, který by jej zastupoval v řízení o přestupku, jestliže tušil (což sám v přestupkovém řízení připustil), že proti němu bude zahájeno přestupkové řízení. Ke zpochybnění svědeckých výpovědí zasahujících policistů žalovaný uvedl, že se věrohodností svědeckých výpovědí zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, má za to, že jsou věrohodné, když z popisu skutkového děje svědky vyplývá, že nepochybně mohli zaznamenat držení telefonního zařízení v ruce žalobce. Žalovaný zdůraznil, že vzdálenost 3 metrů je de facto zcela bezprostřední vzdálenost, ze které svědek pozoruje předmětný přestupek a nepochybně jej může vlastním zrakem zaznamenat. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že telefonní zařízení bylo následně žalobcem zachyceno na fotografii

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

předložené v rámci podaného odvolání. Z fotografie je zřejmé, že telefonní zařízení, které popsali svědci ve svědeckých výpovědích (svědci jej pospali dříve, než byla fotografie žalobcem předložena), je totožné s telefonním zařízením na fotografii. Dále žalovaný uvedl, že zapojení handsfree ve vozidle nevylučuje možnost držení telefonního zařízení v ruce. Žalovaný zmínil, že v rámci silniční kontroly žalobce nepředestřel žádnou věrohodnou verzi reality o tom, jaký předmět vyjma telefonu měl v ruce držet a verzi s peněženkou uvedl až v podaném odvolání. K tvrzení žalobce, že je kardiak, a proto nemohl danou situaci řešit na místě, neboť by to mělo fatální následek, žalovaný uvedl, že pokud je žalobce řidičem motorového vozidla a účastní se provozu na pozemních komunikacích, musí se smířit s určitým diskomfortem spojeným se silniční kontrolou, ostatně jako všichni řidiči. Žalobce měl možnost vyjádřit se písemně do oznámení. Žalobce rovněž rozporoval, že nebyly hodnoceny výhledové možnosti policistů, s čímž žalovaný nesouhlasí, neboť v odůvodnění svého rozhodnutí se řádně zabýval i těmito aspekty. Žalovaný rovněž nesouhlasí s upřením žalobcova práva na obhajobu, neboť všechny jeho námitky vznesené v průběhu přestupkového řízení byly řádně vypořádány.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že dne 2. 2. 2024 byla správnímu orgánu I. stupně předána spisová dokumentace Policie ČR ve věci podezření ze spáchání předmětného přestupku žalobcem. Součástí správního spisu je oznámení o přestupku ze dne 31. 1. 2024 a úřední záznam ze dne 5. 1. 2024 č. j. KRPT-5501-1/PŘ-2024-070214, z něhož vyplývá, že policisté (nstržm. A. S. jako řidič a pprap. R. M. jako velitel hlídky a spolujezdec) dne 5. 1. 2024 v čase okolo 14:20 hod. vykonávali hlídku, kdy jeli po ul. Frýdlantská ke světelné křižovatce k ul. Ostravská a Janáčkova, kde si povšimli projíždějícího vozidla vedle nich, jedoucího v koloně, v opačném směru. Při jízdě tohoto vozidla, si povšimli, že jeho řidič (žalobce) drží v pravé ruce za jízdy telefonní přístroj hnědé barvy, a to na úrovni hrudníku. Jeho jednání policisté spatřili z bočního okna ze strany řidiče, na řidiče ve vozidle přitom měli dostatečný výhled, vzdálenost mezi vozidly byla okolo 3 metrů, vozidlo nemělo ztmavená skla, tudíž nebylo možné, aby došlo k omylu. Světelné podmínky byly velmi dobré, nesněžilo, nepršelo a neoslňovalo je slunce. Po zastavení Policií ČR žalobce hlídce sdělil, že za jízdy nadržel v ruce mobilní telefon a dále uvedl, že se k věci nehodlá dále vyjadřovat a že věc chce oznámit. S řidičem bylo sepsáno oznámení o přestupku na pozemní komunikaci, kde se písemně vyjádřil tak, že se nebude vyjadřovat, a oznámení podepsal. Písemností ze dne 21. 2. 2024 bylo žalobci oznámeno zahájení přestupkového řízení a byl předvolán k ústnímu jednání na den 3. 4. 2024. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 4. 3. 2024 fikcí. K podání svědeckých výpovědí byli předvoláni také policisté A. S. a R. M. Z protokolu o konání ústního jednání ze dne 3. 4. 2024 vyplynulo, že žalobce, ač řádně předvolán, se úkonu nezúčastnil, vyslechnuti byli pouze předvolaní svědci. Následně byla písemností ze dne 5. 4. 2024 žalobci určena lhůta 15 dnů k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim. Vyrozumění mu bylo doručeno dne 19. 4. 2024 rovněž fikcí doručení. Jelikož se žalobce k úkonu nedostavil, vydal správní orgán I. stupně dne 20. 5. 2024 rozhodnutí, kterým rozhodl, že je žalobce vinen tím, že dne 5. 1. 2024 v 14:20 ve Frýdku-Místku, na ulici Frýdlantská u domu č. p. 621 řídil motorové vozidlo tovární

značky Range Rover, RZ: X a při řízení vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení, čímž úmyslně naplnil skutkovou podstatu dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu porušením povinnosti podle § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Za spáchání přestupku byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno opět fikcí dne 3. 6. 2024. Dne 14. 6. 2024 podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

6. Předmětem soudního přezkumu je tedy správní rozhodnutí o vině žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.
7. Nejprve se krajský soud zabýval procesní námitkou žalobce, že za situace, kdy správní řízení probíhalo v době žalobcova pobytu v zahraničí a doručování všech písemností tudíž proběhlo fikcí, jej správní orgán I. stupně nepoučil o tom, že může požádat o prominutí zmeškání úkonu dle § 24 a § 41 správního řádu.
8. Ust. § 24 správního řádu upravuje překážky v doručování, které v případě žalobce dle jeho vlastního tvrzení nastaly. Ust. § 41 odst. 1 a 2 správního řádu pak stanoví, že navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě. Požádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá.
9. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobce na základě úkonů policejní hlídky musel přinejmenším tušit, což také sám připouští, že s ním bude v brzké době zahájeno správní řízení o přestupku, a pokud se rozhodl odcestovat do zahraničí, bylo na něm, aby si zajistil případné zastoupení pro tento účel, příp. sdělil správnímu orgánu nebo provozovateli poštovních služeb adresu pro doručování, nebo zmocnil jinou osobu k přebírání písemností dle § 20 odst. 2 správního řádu, aby tak chránil svá práva. Žalobce za účelem ochrany svých práv neučinil ničeho, ačkoli věděl, že bude v zahraničí pobývat delší dobu. Veškeré písemnosti v přestupkovém řízení proto byly doručeny fikcí v souladu s právní úpravou obsaženou ve správním řádu. Z žaloby není zřejmé, jakého úkonu by se případná žádost o prominutí zmeškání úkonu měla týkat, žalobní tvrzení je v této části kusé a zcela nekonkrétní. V obecné rovině však lze uvést, že z dikce ust. § 41 správního řádu lze dovodit, že institut navrácení v předešlý stav a jeho uplatnění ve správním řízení prostřednictvím žádosti o prominutí zmeškání úkonu jsou založeny na principu výlučného dispozičního práva účastníka řízení a pro správní orgány z této právní úpravy žádná poučovací povinnost neplyne. Tento žalobní bod krajský soud důvodným neshledal.
10. Dalším žalobním tvrzením žalobce namítal nesprávně a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce vyslovil pochybnost o dostatečnosti svědeckých výpovědí dvou policistů k prokázání spáchání přestupku a upozornil na svá tvrzení a námitky týkající se vzdálenosti a časového úseku míjení se protijedoucích vozidel a omylu policistů, pokud jde o předmět, který držel v ruce.
11. Krajský soud primárně předeseílá, že přestupkem spočívajícím v držení hovorového zařízení se soudy ve správním soudnictví již opakovaně a podrobně zabývaly. Soudy shledaly, že držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi obtížně zachytitelné

přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Takový přestupek je proto často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a policisty, který přestupek projednával na místě samém, není v těchto případech nijak neobvyklá. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) takovou důkazní situaci hodnotil opakovaně ve svých rozhodnutích, přičemž se vyjadřoval jak k nestrannosti policistů, tak k důkazní hodnotě jejich výpovědí (např. rozsudky sp. zn. 4 As 19/2007, sp. zn. 9 As 348/2017, sp. zn. 1 As 66/2018 - veškerá rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). NSS především opakovaně konstatoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. Je tomu tak i proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Na rozdíl od policistů měl žalobce motiv, proč předeštit jinou verzi skutkového děje, tj. verzi, která by jej vyvinila z podezření ze spáchání dopravního přestupku. Takovou motivaci každého obviněného z přestupku lze jistě rozumně očekávat, přičemž nelze ani odhlédnout od toho, že jeho vyjádření k věci není svědeckou výpovědí a v rámci zajištění práva na obhajobu zákon obviněnému (na rozdíl od svědka) nepřikazuje, aby uváděl (vypovídal) pravdu a nic nezamlčoval (srov. § 55 odst. 1 správního řádu). Jakkoli tedy vyjádření či jiné podání obviněného z přestupku (tj. účastníka řízení) není vyloučeno z okruhu podkladů, jimiž se zjišťuje skutkový stav věci (srov. § 50 odst. 1 správního řádu), je nutné k jeho obsahu v rámci hodnocení důkazů a dalších podkladů přistupovat vždy s určitou obezřetností.

12. Z námitek žalobce, jakož i z obsahu správního spisu, nic nenaznačuje skutečnosti, že by policisté byli proti žalobci zaujatí a postupovali nezákonně. Krajský soud nemá důvod pochybovat o tom, že policisté zastavili auto žalobce v přesvědčení, že při řízení vozidla držel v pravé ruce mobilní telefon. Výpovědi obou policistů jsou ve vzájemné shodě, nerozpoučují se. Krajský soud na rozdíl od žalobce nepochybně možnost policistů spatřit předmět, který žalobce držel v ruce, neboť vzdálenost vozidla, jakož i podmínky v daném čase nenaznačují, že by předmět – telefonní zařízení policisté spatřit nemohli. Navíc za situace, kdy oba svědci popsali telefonní zařízení více než přesvědčivě, což potvrdila také fotografie telefonu pořízená žalobcem, na níž zobrazený telefon odpovídá popisu obou policistů. Rovněž výhledové možnosti policistů správní orgány řádně vyhodnotily (str. 3 prvostupňového rozhodnutí, str. 5-8 napadeného rozhodnutí), včetně vlivu ztmavených skel vozidla žalobce (str. 6 odst. 2 napadeného rozhodnutí), jakož i tvrzení, že předmětem v ruce žalobce byla peněženka (str. 7 odst. 4 napadeného rozhodnutí). Právo žalobce na obhajobu tedy porušeno nebylo, jeho námitky a tvrzení byly řádně a náležitě vypořádány.
13. Z judikatury NSS plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla řidiče a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015–23 či ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016–34). Obviněného lze shledat vinným ze spáchání tohoto přestupku jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným

předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. Policisté (či alespoň jeden z nich) by tedy museli být v takovém postavení k vozidlu řidiče, aby vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a k orientaci neprůhledných (či špatně průhledných) částí vozidel mohli jednání řidiče vidět natolik detailně, aby si byli jistí, že to, co drží v ruce, je skutečně telefon (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86).

14. Krajský soud v nyní posuzované věci na základě obsahu správního spisu nemá pochybnosti o tom, že policisté mohli vidět přestupkové jednání, tedy že žalobce držel za jízdy v ruce mobilní telefon. Jak plyne z obsahu správního spisu, v okamžiku, kdy si policisté jedoucí v protisměru všimli vozidla žalobce, jelo toto vozidlo v koloně (tedy pomalu). To, že řidič (žalobce) držel v pravé ruce za jízdy telefonní přístroj hnědé barvy, viděli oba policisté z bočního okna ze strany řidiče, za denního světla a s dostatečným výhledem. Vzdálenost mezi vozidly byla zhruba 3 metry, skla vozidla nebyla ztmavena natolik, aby výhled neumožňovala, nesněžilo, nepršelo a policisty ani neoslňovalo slunce. Krajský soud má v návaznosti na uvedené za to, že přestupek policisté za uvedených okolností mohli bez problémů pozorovat. Prokázaná bezprostřední vzdálenost 3 metrů mezi vozidly a rychlost vozidla žalobce odpovídající jízdě v koloně vozidel rozpoznávací možnosti policistů ještě zkvalitnily.
15. Jak uvádí NSS v rozsudku ze dne 27. 7. 2022 č. j. 3 As 98/2020-26: *„Držení telefonu za jízdy je na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků (například určení konkrétního překročení maximální rychlosti; k tomu viz rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 – 42) pozorovatelné pouhým zrakem a není k jeho odhalení potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 51); svědecká výpověď zasahujících policistů tak může být sama o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz.“*
16. Krajský soud uzavírá, že výpovědi policistů ve spojení s dalšími podklady obsaženými ve správním spise byly v přestupkovém řízení dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobce dopustil rozporovaného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě provedených důkazů rozhodly o jeho vině. Výhrady žalobce ke zjištění skutkového stavu a vypořádání jeho námitek vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty v posuzované věci nenastaly, protože vina byla žalobci prokázána.
17. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. února 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.